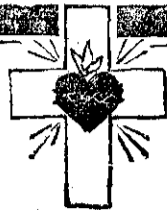

Duminică

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociației
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

Apostolii.

Fiecare faptă, chiar și o mișcare a noastră, e purtătoare de nenumărate germine. E însă drept, că nu tot germeul încolțește, dar fiecare are posibilitatea să aducă roadă. Chiar neglijențele noastre, pot avea efecte teribile.

Pe lângă mulțimea acestora, cari seamănă fără voia lor, există o mică trupă de elită, care nu se mulțumește cu atmosfera închisă a egoismului. Să înădușe, în acest aer zurgumător și își caută un orizont, — un agru liber, — unde să poată trage cu plugul său, brazde drepte, fie în ceața zorilor, fie în arșița soarelui de miazăzi. Ca apoi să samene sămânța în cele patru părți ale lumii.

Inflăcărata lor generozitate e în contrazicere isbitoare cu lumea de azi care e plină cu suflete mărunte. Dacă am eu cele de lipsă, ce grijă să mai am eu de ceilalți? Așa se gândesc cei mai mulți. Virtutea generozității, e cât mai rară.

„Ce-mi trebuie mie?... Promovarea prosperării altora, bucuria altora, alinarea durerilor altora, veșnica fericire a altora! Numai aceasta mi-e important!!!” Astfel vorbește o mică trupă... Aceasta mică trupă e chemată la sămănat.

„Trebuie sacrificarea eului?... Eu sunt de față!... Trebuie acționat?... Unde?... Mă duc!”

„Să iei bine seama, că va fi un lucru greu!”

„Ce-ți pasă! Nu suntem

doară creați numai pentru lucruri ușoare! Va fi lucru greu? Cu atât e mai bine!”

Acesta-i sufletul apostolic. Generozitate, vedere luminată. Inimă inflăcărată.

Să spună că sfinței Brigitta, s'a înfățișat odată diavolul. Sfânta l'a întrebat: „Cum te numești?” „Eu sunt răceala personificată” sună răspunsul.

Apostolul e insuflețit de râvnă arzătoare. Diavolul e rece. Acesta nu iubește. Numai ură poartă. Apostolul e inflăcărât. Focul îl consumă. Iubește. Și fiindcă iubește, ambițiile îi sunt nemărginite. Vrea să cucerească. Setea îl arde, sufletul lui, nici când nu se indetulește.

Trebuie însă ca să grijim nu cumva să confundăm spiritul apostolic, cu silința antreprenorului aventurier, care încearcă întreprinderi de-a ruptul capului, pasiunile aventurierului, cu setea celui, care dorește salvarea sufletelor.

Vai celui, ce umblând ca burghezul vulgar, nu dorește alt ceva, decât numai o viață plăcută, care ar consimți chiar și la aceea, ca universul întreg să se prăbușească, numai prin acest dezaseru, el să nu sufere vre-o pagubă.

Roland Garros, curajosul pilot francez, a căzut în captivitate, însă a evadat și a reluat din nou zborul, servind cauza până când nu l'a învins moartea. Despre el se zice, că seara, când deja camarazii dormeau, și-a scos harta și studiind-o, proiecta noi și mari drumuri, aeronautice. Dacă l'a învins somnul, și-a răzimat capul de masă,

și lau aflat dimineața dormind astfel, că strângea globul terestru între mâini probabil ca fantazia lui chiar și în vis, îi proiecta minunate drumuri aeriene în văzduh...

Inflăcărata generozitate! Aceasta e calitatea primordială, ce face pe apostolul; iar a doua: vederea miraculoasă, pătrunzătoare.

Traducere după R. Plus S. J.

Cu ochi văzători Marele Voevod Mihai și datinele Țării.

La vârsta când majoritatea copiilor de seama Lui duc o viață de jocuri, deloc interiorizantă, deloc receptivă la semnificația și simbolurile faptelor esențiale, Marele Voevod Mihai știe să privească viața în adâncurile ei și să recunoască toate semnele de însemnătate deosebită pentru viața românească.

Tradiția este bolta, pe sub care ochii comunității prezente a poporului nostru se ațintesc; cu venerație, spre privirile trecutului românesc, pentru a-l putea păstra mereu viu în sufletele și amintire.

În fața acestei înalte bolți a eternității, în fața tradiției, gândul Marelui Voevod Mihai se oprește totdeauna cu venerație.

Fiecare sărbătoare, prăznuire, de Neamul Românesc, este pentru Regescul Fiu prilej de smerită reculegere sufletească sau de înălțare în duh.

Moștenitorul Troifului nu se mulțumește numai să asiste ci participă la tot ceea ce este datină străbună.

Paștele, Crăciunul, Anul Nou, toate sărbătorile sunt celebrate de Marele Voevod Mihai așa cum a fost lăsat din moși-stră-moși.

Iată-l luând parte, cu căciulă, cu toiag, cu sarică și cu... barbă la datina Vicleiului; iată-l venind, în mijlocul camarazilor, cu steaua și cântând, în Palatul Regal, Augustului Său Părinte, după cum cere tradiția; iată-l admirând arabescurile ouălor încondeiate...

Un fapt, povestit de d. Teofil Sidorovici, comandantul „Străjii

Țării” (în volumul: „Din viața unui Fiu de Rege”) este îndeajuns de elocvent, în ceea ce privește venerația Marelui Voevod Mihai pentru tot ceea ce este datină românească.

Cităm:

„Era în săptămâna cea mare premergătoare sfințelor Paști. Măria Sa însoțit de Adjutantul Regal, vizitează o expoziție de ouă încondeiate, unde se arată și obiceiurile de Paște în diferitele părți ale Țării.”

„Pe un raft în mijlocul unei farfurii tivită cu roșul aprins al ouălor artistic înflorete, un cozonac moldovenesc rumen și îmbietor, oprise privirea Măriei Sale”.

„Ce frumos este!”

Doamna de alături se repede să taie o bucă și să-l dea să guste.

„Nu, nu, o opri Măria Sa întinzând mâna, suntem în săptămâna Patimilor și nu se cade să ne înfruptăm”.

„Și trecu mai departe cu aceea lumină în priviri, pe care o dă puterea de înfrânare a dorințelor.

Calendarul dela Bixad s'a dovedit a fi cel mai bun și cel mai popular calendar creștinesc. Pe anul 1939 a apărut într'o ediție luxoasă cu un conținut intradepăr moral, educativ și distractiv. Se poate cumpăra dela Librăria Asociației.

Figuri din Maramureșul unit cu Roma.

Fundația Kőszeghy.

Avem înaintea noastră hotărârile date de Comisiunea însărcinată cu administrarea Fundației „Kőszeghy” în anii 1895—1898, din care putem constata următoarele:

În anul 1895, au beneficiat din interesele capitalului elevi, studenți liceali și în drept 19 români și 3 ruteni, în 1896, — 16 români și 5 ruteni, în anul 1897, — 17 români și 3 ruteni, iar în anul 1898, — 28 români și 4 ruteni.

Interesându-ne pe noi numai românii, în ceea ce privește rezultatul studiilor și cariera la care au ajuns acești studenți vedem că au devenit: 6 inși avocați, dintre aceștia apoi după 1919: unul a fost președintele Sfatului Național, doi prefecți de județ în Maramureș, unul Prim-procuror, unul Primar, apoi unul Consilier Urban, un primpreședinte de Tribunal, un magistrat la Trib. un primpretor, un medic cu renume la București, și având motive juste — conform dorinței, exprimate de fondator. — numai doi inși s'au preoțit devenind Protopopi, Unii au beneficiat în toți patru anii consecutivi, alții conform progresului, variind, în 3, 2, sau numai într'un an.

Văzând deciziunile, putem constata că cererile erau admise ori respinse în vederea sumei disponibile sau de alta parte în consonanță cu intențiunea fondatorului. Anume au fost admiși la beneficiu, numai tineri maramureșeni români, sau ruteni nobili, greco-catolici, arătând progres eminent. S'a făcut câte o rară excepțiune de sub condițiunea dovedirii nobilității,

în cazul când potentul era de obște cunoscut, că are descendență din părinți nobili, dovedind progres eminent, însă câștigarea dovezilor privind nobilitatea, ar fi costat cheltueli mai considerabile, a fost dispensat de a prezenta dovezi. Am amintit deja peripețiile prin care a trecut încadrarea fundației, între formele legale și pretinse, corespunzătoare schimbărilor intervenite în vremea ce cade, între data statuirii fundației făcută în anul 1798 și anul 1887, când s'a limpezit oarecum situația juridică a fundației.

În aceasta epocă erau revoluțiile din 1848, apoi în Ungaria absolutismul austriac și în fine restabilirea constituției în anul 1868, în Ungaria.

În acest întreg interval neliniștit, totuși intelectualii greco-catolici români, în frunte cu vicarii lor duceau o aprigă luptă pe două fronturi, și anume cu timpurile ne prielnice pentru studii, „înter arma silent muzei”, de alta parte cu episcopia ruteană, căreia era pe acele vremi supus Maramureșul în cele spirituale.

Lupta era dusă pentru menținerea caracterului preponderant național și confesional. Fondatorul a dat fundațiunea în grija vicariului greco-catolic român al Maramureșului împreună cu doi arhidiaconi ai săi, celui al Cosăului și celui al Vișauelor, cum declara însuși textual „carii bine vor griji” de aceasta fundațiune.

Pe urmă, guvernul maghiar a prețins supravegherea prin subprefectul județului și după multe pertractări și schimburi

de scrisori s'a ajuns la un acord, prin care s'a constituit un comitet mixt, compus sub președenția suprefectului, — care din punct de vedere confesional era în cazul cel mai bun un indiferent iar din punct de vedere național șoven maghiar, și din vicarul greco-catolic român, și cel rutean. Astfel contrar dispozițiilor testamentare, în locul celor trei eclesiastici români greco-catalici, numai Vicarul a rămas ca membru român în comitet.

Vedem în sfârșit încă ceva în legătură cu aceasta fundațiune și anume: pânăcând „bine au purtat grija” administrării acestei averi, vicarii greco-catolici români cu arhidiaconii săi, al Cosăului și Vișauelor, averea capitalul a fost păstrat, iar după ce s'a amestecat administrația politică în chivernisirea acestei fundațiuni, în prea puțin timp s'a risipit capitalul.

În anul 1897 institutul finan-

ciar, la care era depus spre fructificare capitalul, — s'a declarat în stare de faliment, iar județul simțindu-și obligamentul moral ce avea față de aceasta fundațiune, și luând în vedere că banca unde era depus capitalul spre fructificare favorizată de politicieni a încetat cu plățile, îndruma pe subprefectul, ca dobânzile convenite după acest capital să le plătească comitetului constituit pentru administrarea fundației, din alte fonduri disponibile cu obligamentul de a fi neplătite.

Astfel cei vizați cu testamentul vicariului greco-catolic român al Maramureșului Kőszeghy făcut în anul 1798, au ajuns la ultimul beneficiu, în anul Domnului 1898.

Cine va răspunde pentru aceasta pierdere? Pentru că cu toții carii suntem datori cu ceva să facem și nu facem, sau nu facem cum am fi datori a face, vom răspunde pentru tot ce am făcut sau nu am făcut!

Mărire Tie.

Prin zările senine, privind pre Tronul Tău,
La Tine se îndreaptă deapururi gândul meu,
Eternul adevăr prin Tine îl găsec,
Puternic Părinte, deapururi Te măresc!

Și cerul și pământul sunt lucrurile Tale,
De ființele umane ai milă și îndurare
Căci spre mărirea Ta, Preasfinte le-ai creiat
În cer și pe pământ în veci ești Împărat.

Mărirea Ta deapururi prin spații v'a străbate,
Ca raza de lumină ce vine de departe.
Prin secolile vremii, mereu Vei fi mărit
Puternice Părinte mare și infinit.

Spre Tronul Tău Preasfinte, prin zările senine,
Se'ndreaptă gândul meu deapururi către Tine
Și ființa mea întreagă pătrunsă de adevăr,
În vesuri Te mărește, Părinte'ndurător.

M. Ardelean inv.

Pater Petit, prietenul săracilor

Viața lui Pater Petit coincide cu dezvoltarea materială a secolului al XIX., când capitalismul și industria renăscută au făgăduit oamenilor epoca de aur a bogăției fără griji. Preapuțini s'au găsit din societatea brugheză de atunci, cari sub suprafața moleșitoare a bogăției și a buneistării, au observat mizeria materială și spirituală a straturilor mai de jos. Pater Petit a observat sărăcia ocultă, și cu inventivitatea iubirei creștinești s'a silit ca să dea ajutor celor nevoiași Grijile familiilor sărace, bogăților decăzuți, călugărilor prigoniji, datornicilor stămto-rați văduvelor și bolnavilor le-a luat asupra sa; împreună cu ei a simțit jalea lor, s'a rugat a muncii, a cerșit și s'a umilit

pentru ei. Cași dumnezeiescul Mântuitor, așa și el a devenit adevăratul prieten al săracilor.

Bunătațea lui a fost cunoscută.

„Sunt asaltat din toate părțile” — scrie el. Cu ocazia distribuției scrisorilor — de 4 ori pe zi — primesc scrisori, în care cei lipsiți cer bani dela mine. Nu mai știu ce să fac. Dar Dumnezeu lasă, ca să fie așa, deci e foarte bine. Amin. Aliluia”.

Și cu puteri înalte luă din nou condeiul, ca să scrie, să ceară, să cerșească. Superiorii lui se mirau de cutezanța lui: cu simplitate copilărească cerea — când era nevoie — sume uriase; în decursul deceniilor, cinstitorii lui averi întregi au dăruit prin Pater Petit săracilor.

— Să nu uităm — spunea el binefăcătorilor — că mâna săracului este banca lui Dum-

nezeu. Acest institut bancar nici odată nu va falimenta și plătește dobânzi enorme.

Pater Petit mulțumea binefăcătorilor totdeauna în mod foarte plăcut.

„Când am primit darul trimis de Dvoastră — scrie — am mers și am arătat (darul) Răsplătitorului tuturor darurilor și elemozinei. Și l-am zis: Privește, Stăpâne, cât Te iubește! O, binecuvântează-l, pe el și familia lui, pe toți aceia, cari îi sunt dragi!”

În urma acțiunii de binefaceri, de multe ori a ajuns în incurcătură. Dar Providența l-a ajutat — nu odată — în mod foarte vizibil. Și acest ajutor l-a îndemnat la îndrăzneală și mai mare: cu încredere nestrămutată a cerut și a împărțit.

El însuș a povestit odată escultătorilor săi, cum a fost ajutat de Providență.

„Am avut nevoie de o sumă foarte mare pentru ajutoarea unei familii, ajunsă în mare mizerie, — Dimineața, când după sf. Liturghie, mi-am făcut rugăciunile de mulțumită, am spus Domnului: Bune Isuse atâta am cerșit la binefăcători pentru aceasta familie, că nu mai citez să cer din nou dela ei, dar Tie ți-ar fi ușor de tot, ca azi, când voi merge la Bruxelles, să aduci în calea mea pe Domnul X. Y. ...!”

„După câteva ore, am coborât din tren la gara de nord și la chioscul dela eșire chiar îmi cumpăram gazete, când văd, că Domnul, pe care l-am desemnat dimineața cu nume și pronume bunului nostru Mântuitor, — se apropie de mine. Îi povestesc istoria familiei sărace și îi arăt, că ce lipsuri duce.

— De ce sumă ai avea ne-

Scrisori către o prietenă

9. Poartă-ți crucea cu răbdare

Dragă prietenă.

„Mi-te plângi de necazurile și nereușitele ce s'au abătut asupra capului tău, în ultimul timp și asupra acestui lucru vreau să mă opresc în scrisoarea de azi. Doar însuși Mântuitorul Isus, prin glasul sf. evanghelist Marcu (8, 34) a spus: „Celce vrea să vină după mine, să-și ia crucea și să-mi urmeze”. Prin urmare, unul fiecare din noi avem o cruce pe care trebuie s'o purtăm, de vom vrea ori de nu vom vrea; și într'adevăr, ce sunt atâtea lipsuri și boale, atâtea neînțelegeri sau certuri familiare cari ne pot ajunge la tot pasul? Toate acestea sunt tot pe atâtea cruci, pe cari ni-le dă Dumnezeu și pe cari noi trebuie, vrând-nevrând, să le purtăm!

Dar poate te vei întreba că, de ce ne trimite Dumnezeu cruci pe cari trebuie să le purtăm? Răspunsul este: Dumnezeu ne trimite crucile și necazurile din această „vale a plângerii” pentru că ne iubește! Le trimite celor răi pentru că să-se întorcă iarăși la Dumnezeu și să se facă moșteni ai raiului, iar celor buni, le trimite pentru a le încerca statornicia și a le da ocazie să-și câștige noi merite. Da, celor buni încă le trimite Dumnezeu cruci și în legătură cu asta, îți voi spune și eu cu sf. Ioan Gurădeaur, care zice: „Uită-te la mama care-și sperie copilul, — oare de ce-l sperie? Ca să-l necăjească? O, nu, ci pentru că copilul să se refugieze în brațele mamei sale și ca să-l poată strânge la sânul ei cu o dragoste și mai mare. Așa face și Dumnezeu; pentru a ne uni

IMPREUNA CU BISERICA

„Era un om bogat, și se îmbracă în porfiră și în vison, ospătându-se în toate zilele minunat. Și era un sărac, anume Lazar, care zăcea înaintea ușii lui plin de bube, și poftea să se sature din sfărmiturile ce cădeau din masa bogatului; ci și câinii veneau și-i lingeau bubele. Și a murit săracul și l-au dus ingerii în sânul lui Avram. Și a murit și bogatul și l-au îngropat. Și în iad, fiind în munci, ridicându-și ochii, văzută-a pe Avram de departe, și pe Lazar în sânul lui: și strigând, a zis: „Părinte Avrame, miluește-mă

cu sine, ne lasă să vină asupra noastră tot felul de necazuri și nevoi”.

Și după toate cele spuse mai sus, ia seamă la următorul lucru: precum inima poate fi stăpânită de smerenie sau trufie, — precum mâna poate ajutător pe cel nevoiaș, sau poate fura avutul de aproapele, — precum gura poate cânta imne de slavă lui Dumnezeu, sau poate spune vorbe mincinoase, tot așa crucile necazurilor ce ni-le trimite Dumnezeu, ne pot servi spre mântuirea sau osândirea noastră. Totul depinde de noi înșine! Uită-te la Isus răstignit pe cruce între doi tâlhari... oare nu amândoi au săvârșit aceleași fărădelegi?

și trimite pe Lazar să-și întingă vârful degetului în apă, și să-mi răcorească limba, căci mă chinuiesc în văpaia aceasta. Și i-ai zis Avram: Fiule, adu-ți aminte, că ți-ai luat cele bune în viață și Lazar așisderea cele rele: deci acum el aici se mângăie, iar tu te chinuiești. Și peste toate acestea, între noi și între voi mare prăpastie s'a întărit încât ceice ar voi să treacă de aici la voi, să nu poată, nici de acolo să treacă la noi. Și a zis: „Rogu-te dar, părinte, ca să-l trimiți în casa tatălui meu, căci am cinci frați, să le mărtu-

Nu amândoi au suferit aceleași chinuri ale răstignirii? Și totuși, câtă deosebire între cei doi tâlhari! Unul hulește pe Isus și se face vrednic de iadul cel așteptat cu porțile deschise, pe când celălalt, pocăindu-se de fărădelegile lui, se roagă lui Isus zicând: „Pomeneste-mă Doamne când vei veni întru împărăția ta!” Urmarea o ști; cuvintele mântuitorului sunt cea mai fericită sentință din câte s'au auzit pe pământ, căci doar El i-a zis tâlhărilor din dreapta: „Azi vei fi cu mine în rai”.

Am zis, buna mea prietenă, că tuturor — celor răi, cași celor buni — Dumnezeu ne trimite câte o cruce pentru că ne iubește, de aceea în orice

risesc, pentru ca să nu vină și ei la acest loc de muncă. Și i-a zis Avram: Au pe Moise și pe proroci: asculte-i! Iar el a zis: Nu părinte Avrame; ci de va merge cineva din morți la ei, se vor întoarce. Și i-a zis: Dacă pe Moise și pe proroci nu-i ascultă, măcar de s'ar și scula cineva din morți, nu-i vor crede.

Așa dară este iad chinuitor unde oamenii „se topesc în văpaie”. Ce este iadul? Hristos, care acolo s'a dus și de acolo s'a reintors după învierea sa ne spune. Cuvintele Lui sunt simple, dar sunt o crâncenă judecată: „Mergeți dela mine blestemaților în focul cel de veci, care e gătit diavolului și ingerilor lui”. Locul iadului nu se știe unde-i. Sf. Scriptură adâncimile pământului le arată ca localul osândirii. Pământul a înghițit pe Core, Dathan și Abiron.

„Duceți-vă dela mine”. E o judecată, care nu admite o reintâlnire cu Dumnezeu. Și

împrejurare grea a vieții tale, întoarce-te cu privirea ochilor sufletului către Isus-Răstignitul și din această dovadă supremă și nedesmințită a dragostei Sale, vei câștiga puteri noi, pentru a învinge totul în cale.

Caută de-ți scrutează deseori viața de până acum, ia-ți noi hotărâri de prosperare în spre bine și privește — în toate necazurile — spre crucea de pe Golgota, care-ți va îndulci suferințele și-ți va umplea inima de nădejdi, putând astfel să prosperezi tot mai mult pe calea desăvârșirii, așa după cum dorește și așteaptă dela noi blândul Isus, Răscumpărătorul și Mântuitorul nostru.

Alin Vania

voie? — mă întreabă bunul meu prieten.

— De vre-o 1200 de franci.

A doua zi factorul mi-a adus darul marinimos”.

Scena unei alte întâmplări, asemenea scurprinzătoare, a fost mânăstirea „Gesu” a iezuiților din Bruxelles. — Pater Petit numai în trecere a stat acolo când un cap de familie l-a vizitat și abătut îi cerea ajutorul. Avea nevoie de 4800 de franci, ca să-și plătească datoriile scadente, căci dacă nu plătește suma, va fi dus în fața justiției și atât el, cât și familia lui își va pierde cinstea.

Pater Petit l-a ascultat cu atenție și a simțit, că spune adevărul și că trebuie ca să-l ajute. A și promis, că va face totul, ca să câștige la timp banii.

Dar de unde? — Bunul Pater Petit nu știa!

Pornește deci către biserică și cu evlavie se roagă în fața statuiei sf. Iosif. — Atunci un om necunoscut vine spre el și îl egrăiește:

— Cinstite Părinte, vrei să-mi ascuți mărturisirea?

— Sigur bucuros.

După mărturisire necunoscutul îi zise:

— Am făgăduit sf. Iosif, că dacă îmi reușește o afacere comercială, folosul va fi al lui. Am reușit și am câștigat 4.000 de franci. Spune-mi părinte, ce să fac cu banii aceștia?

Pater Petit cu mulțumită a recunoscut ajutorul sf. Iosif. Pe loc a primit suma și îndată a și făcut, ca banii să ajungă în mâinile sârmanului cap de familie.

Binefacerile de multe ori conduc pe cei săraci la Isus. Așa bunurile materiale, care în sine nu prețuiesc mult, își

dau concursul lor la mântuirea sufletelor. Harul, de multe ori pe căi incalculabile ajunge la suflete. Așa s'a întâmplat, că unui comerciant sărac din jurul lui Tronchiennes i-a pierit calul. Sârmanului negustor ambulant, calul i-a fost mijlocul de trăitor de pâine! În soartea lui tristă s'a întors la Pater Petit, care la rezezială a adunat atâtea bani, încât a putut să-și cumpere un cal nou.

Bunul om, în marea lui bucurie, așa a mulțumit:

— Acest cal și aceasta trăsură de azi începând vă stă la dispoziție și o puteți folosi de câte ori numai doriți.

Acest gest, plin de mulțumită al comerciantului a fost povestit de Pater Petit ascultătorilor săi, dintre cari unul, călătorind odată cu automobilul, pe o margine de drum a observat cadavrul nemișcat al

unui cal, lângă trăsura unui comerciant ambulant. Familia întreagă, cu copii numeroși, abia îmbrăcați trist au încunjurat corpul animalului: nu știau ce să facă.

Călătorul automobilului și-a adus aminte de istorioara povestită de Pater Petit... În satul apropiat oprește și scrie următoarea scrisoare preotului de acolo: „... vă rog părinte, mângăiați pe sârmanii păgubași și cumpărați pentru ei un cal. Toate cheltuelile le voi susținea eu”.

Preotul satului cumpără un cal. Omul sărac rămâne uimit de ajutorul neașteptat. Preotul îi câștigă încrederea și la rugarea lui, comerciantul se cunună bucuros cu soția, cu care a trăit până atunci fără căsătorie bisericească. Iar peste câteva zile spre marea bucurie a tuturor, preotul a putut să boteze pe toți șase copii nebotezați, pe câți îi avea această păreche de oameni.

alungarea aceasta e prea dureroasă. Părinții scriu pe piatra dela căpătâiul copiilor lor morți: *la revedere!* Cuvintele lui Isus: „duceți-vă,„ exclud și cea mai mică speranță a revederii.

„blestemaților“... E grozav a purta blestemul oamenilor. Sf. Augustin ne povestește (De Civitate Die) că o mamă, care avea 7 fii și 3 fete, i-a blestemat, fiindcă cel mai mare dintre fiii săi sa purtat dur cu ea și a lovit-o. Blestemul ei a fost, ca fiii ei să fugă de pe pământul strămoșesc, să rățească în țări străine și să fie ocara lumii. Fiii la auzul blestemului de mamă au început a tremura și au fugit. Doi dintre ei s'au mântuit de blestem numai în urma rugăciunilor sf. Augustin în Hippo. Dacă e atât de greu blestemul unei mame, cât de grozav va fi blestemul lui Dumnezeu!

„In focul cel de veci“. Omul a păcătuit, omul trebuie să sufere. In iad este foc, care nu se stinge nici odată. Foc miraculos, nestîns, care arde deopotrivă trupul și sufletul. Trupurile ard mereu, dar nu se mistuiesc. Urechile aud părăitul focului și în mijlocul acestui zgomot inspăimântător mai aud urletele celor asândiți și scrâjnirea dinților, blestemele îndreptate împotriva lui Isus și a sfinților, judecata veșnicului Isus: „mergeți dela mine“... și râsul batjocoritor al diavolului. Focul iadului pătrunde ochii și urechile, mirosul, creerii, dinții, gâttele, intestinale, inima sângele, oasele și tot ce are omul.

„Care e gătit diavolului și îngerilor lui“. Mulți vor fi acolo dar cine se va mângâia cu suferințele altora? Acolo sunt diavoli, cât de îngrozitor va fi! Nu e plăcut a sta o singură noapte cu un mort într'o cameră; dar cu diavolii în veci? A suferi fără speranță, de scăpare torturile lor, a privi urăjenia lor!

Cine ajunge în iad? Numai cine vrea. Cel care nu vrea, păzește legea Domnului. Cele rele ce le primește pe pământ, le poartă cu răbdare în nădejdea unui viitor strălucit, iar cele bune, nu le folosește spre scopuri rele, ci pentru mărirea lui Dumnezeu.

Din viețile sfinților.

Sf. Sebastian martir

Sf. Sebastian s'a născut în Narbone Franța din părinți creștini. El a învățat în Mediolan apoi a mers în Roma și intrând în serviciul militar era binevăzut la curtea împărătească și iubit de soldați. El a fost un

tânăr evlavios ascultător și virtuos. In scurt timp el a devenit ofițer în garda imperială. El avea numai un gând să ajute și încurajeze pe creștini. Uniforma ofițerească îl ajuta să poată vizita fără nici o bănuială închisorile cu creștini. Pe motivul că face cercetări diferite Sebastian întărea, ajuta și încuraja pe creștinii întemnițați. El avea și darul de a face minuni, vindeca pe cei bolnavi cu semnul sf. cruci. Deasemenea el a încreștinat pe foarte mulți păgâni. Adesea când el vorbea celor întemnițați fața lui strălucea ca de inger. Papa l-a numit apărătorul bisericii. In urmă împăratul cu mirare a aflat că Sebastian este creștin. L-a chemat la sine, l-a acuzat de necredință și i-a poruncit să se lapede de credința catolică. Sf. Sebastian a răspuns că el totdeauna s'a rugat lui Dumnezeu pentru împăratul, l-a apărat cu credință, dar porunca lui Dumnezeu este mai mare decât a împăratului. Văzând împăratul statornicia lui Sebastian în credință, a poruncit să fie legat de un copac și în el să arunce cu săgeți africane... Noaptea târziu trupul lui mai zăcea încă la pământ străpuns de săgeți. O femeie evlavioasă s'a dus pentru a lua trupul lui să-l înmormânteze. Ea a văzut că Sebastian nu este de tot mort, foarte rar și încet inima mai bătea. L-a dus deci acasă la dânsa și după grijă îndelungată sfântul s'a însănătoșat. Când într'o zi împăratul ieșia din biserica păgânească cu pompă, sf. Sebastian l-a așteptat și i-a zis: „Ascultă împărate tu te-ai lăsat înșelat de preoții zeilor și iar chinuești pe creștinii nevinovați: să știi că numai rugăciunile creștinilor te apără pe tine și împărăția ta“. „Tu ești Sebastian — zise împăratul — pe care nu de mult am poruncit să fie omorât cu săgeți?“ „Eu sunt acela — zise sf. Sebastian — Dumnezeu mi-a păstrat viața ca încă odată înaintea poporului să mărturisesc că creștinii sunt nevinovați și tu împărate pe nedreptul verși sângele lor“. Impăratul îndată a poruncit ca pe sf. Sebastian să-l omoare bătându-l cu vergile și corpul lui să-l arunce într'o cloacă. Astfel a murit sf. Sebastian moarte de martir în anul 288 după Hristos. Evlavioasa Lucina căreia s'a arătat sf. Sebastian a scos trupul lui din cloacă și l-a înmormântat cu cinste. Astăzi pe mormântul sf. Sebastian în Roma este zidită o biserică frumoasă.

Sf. Sebastian este o pildă frumoasă de evlavie, tărie în credință și de curățenie sufletească pentru tineri și soldați.

p. Iosif Miclea O.S.B.M.

In ceasul din urmă...

(din Calendarul dela Bixad 1939)

Un misionar din provinciile de nord ale Statelor Unite, povestește, că odată, pe când se întorcea dintr'o călătorie misionară, a fost întâmpinat de către un indian, care l-a chemat la căpătâiul unui bătrân ce era pe patul de moarte.

Neținând seamă de oboseală, misionarul a plecat îndată în ajutorul sufletului, care se pregătea pentru lunga cale a veșniciei. Ajuns la coliba bătrânului indian, acesta îl rugă să-i vorbească ceva despre Dumnezeu. Misionarul a observat numai decît că are de a face cu un om care nu cunoaște încă pe Isus și nu era botezat.

Misionarul a început să-i vorbească bolnavului despre Mântuitorul, arătându-i cum a venit în lume, făcându-se om și jertfindu-se pe cruce, pentru ca prin moartea Sa să răscumpere omenimea din moartea păcatului. Bătrânul asculta cu interes cuvintele misionarului și primi cu multă dragoste învățăturile lui despre Isus.

După ce a fost spălat de păcatul strămoșesc cu apa sfântului botez, bătrânul muribund se adresa preotului:

Părinte și binefăcătorule al meu, mai am o singură rugămintă: Spune-mi încă odată numele aceluia care a murit pentru mine, că bătrân cum sunt îl uit repede.

La acestea misionarul îi dă o cruce cu chipul Mântuitorului, zicându-i:

Iată acesta este Isus Hristos, care a murit pentru tine pe cruce!

— O iubitul meu Isus! — zise bătrânul sărutând crucea și strângând o la piept. O, cât îmi pare de rău, Isuse, că te-am cunoscut așa târziu! O, dacă te cunoscteam în tinerețile mele, ca să-ți slujesc Tie, să-Ti jertfesc Tie toată viața mea!

Papa. M. Theodorian—Carada. Prelucrare după Iosif de Maistre, a ajuns ediția a doua. Cea mai bună dovadă, că este o carte bună. Nici nu se poate

altcum. Numele lui de Maistre, cum și al lui Theodorian—Carada sunt cheazăsie că aceea ce s'a scris în aceasta carte e adevăr dovedit în modul cel mai evident. In ea vedem dovedite în mod strălucit infalibilitatea și autoritatea papală chiar de mărturisirea bisericilor orientale disidente. Capitolul al doilea tratează: Papa în raport cu puterea lumescă, apoi în capitolul III. marea binefacere a papalității în legătură cu civilizația și fericirea popoarelor. Cu un lux de argumente și dovezi se descrie în cap. IV. raportul Papalității cu bisericile orientale mai ales în legătură cu ruptura orientală capitolul al V-lea tratează: Papa în raport cu românii, începând dela încreștinarea românilor și mai ales idealul național propagat prin credința Romei. In zilele de azi, când din toate puterile trebuie să ne nizuim de a arăta învederat și pe înțeles adevărurile despre papalitate da datoria noastră să adaugem la cunoștințele noastre și acela ce se cuprind în aceasta carte atât de valoroasă. Prețul Lei: 50. Se poate comanda dela Librăria Asociației — Sighet.

Oficiul protopopesc gr. cat. român a districtului Sighet. Nr. 542—1938.

Cătră

Veneratul Cler din districtul Sighet.

Prin aceasta se convoacă sinodul protopopesc de toamnă pe ziua de 10 Noemvrie (Joi) a. crt. orele 9 în localul „Agrului“ (Piața Unirii No. 25) din Sighet.

Program:

1. La orele 8 sfânta Liturghie. Înainte de Liturghie preoții se vor mărturisi. Va predica: On. Ioan Danciu din Giulești. (Supleant: On. Petru Vlad din Sighet IV).

2. Deschiderea Sinodului.

3. Apel nominal.

4. Designarea membrilor verificatori.

5. Justificarea absențelor dela sinodul de primăvară.

6. Citirea înaltelor ordine de interes comun.

7. Citirea disertației designată pentru sinodul de toamnă. Diserente: On. Octavian Pop din Berbești. (Supleant: On. Gavrilă Ivascu din Călinești.

8. Rapoartele religios moral în 2 exemplare, discuție.

9. Cazul de conștiință, discuție.

10. Designarea diserantului și a predicatorului pentru sinodul de primăvară An. 1939.

11. Eventuale propuneri.

12. Închiderea Sinodului.

Sighet la 14 Octomvrie 1938. Presedinte, Notarul distr. prot. Ștefan Pop Darie Vlad vicar, protopop prot. on. paroh